Τὸ φύλλον δραχμὴ 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 75. Ἑξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκαπέντε. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουνίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 28

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ. (Συνέχεια)

Ξαφνικὰ ὁ Γιώργος τὸν βλέπει νὰ γυρίζει τὸ κεφάλι καὶ ν' ἀφίνει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή. Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε; Ὁ Γιώργος δὲν διακρίνει παρὰ μόνο τ' ἀφρισμένα στεφάνια τῶν κυμάτων, ποὺ ἀνάμεσά τους κολυμπᾷ γοργὸς σὰν φάρι.

Μὰ ὁ μικρὸς μαῦρος κάνει πιὸ γρήγορα τὶς κινήσεις του, χτυπᾷ ἀπελπισμένα τὸ νερό, καὶ ξαφνικὰ ἕνας μαῦρος ὄγκος προβάλλει, γυαλιστερός, φριχτός, σὰν ἕνας θαλασσινὸς βράχος, γυαλισμένος ἀπ' τὰ κύματα. Ὁ ὄγκος αὐτὸς γυρνᾷ κι' ὁ Γιώργος, παγωμένος ἀπὸ τρόμο, ἀντικρύζει μιὰ τρομερὴ σειρὰ ἀπὸ δόντια, ἕνα πελώριο στόμα ποὺ ἀνοίγει σὰ μισοφέγγαρο.

Κατάλαβε πῶς ἦταν καρχαρίας. Θυμήθηκε ποῦχε διαβάσει ὅτι τὸ κῆτος αὐτὸ ἔχει τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ νὰ ἀναποδογυρίζει τὸ σῶμα του ὅταν θέλει νὰ πάρει τὴ λεία του, γιατὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ κάνῃ ἔτσι ἡ ἴδια ἡ κατασκευὴ τοῦ στόματός του.

Ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ τοῦφερε ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ κορμί. Θέλησε νὰ φωνάξει μὰ δὲ μπόρεσε. Τὰ μέλη του εἶχαν παγώσει, τὸ λαρύγγι του εἶχε ξεραθῆ. Τί φριχτὸς θάνατος!

Μὰ ἡ τραγικὴ σκηνὴ δὲ βάστηξε παρὰ μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Τὸ στόμα τοῦ θηρίου ξανάκλεισε. Ὁ μικρὸς μαῦρος ἐξαφανίζεται ἀφίνοντας μιὰ κραυγή. Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ δίνη σχηματίζεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἕνα πλατὺ κόκκινο σημάδι ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ βάθη ὅπου τελειώνει τὸ δράμα, κι' ἁπλώνεται στὸ χιονόλευκον ἀφρὸ ὅπου παιγνιδίζουν οἱ ἀκτῖνες τῆς δύσης.

Ξαφνικά, σὰν ἀποχαιρετισμός, μιὰ τεράστια οὐρὰ βγαίνει ἀπ' τὴ θάλασσα λίγα μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸ Γιώργο καὶ χτυπᾷ τὰ νερὰ μὲ τόση ὁρμή, ὥστε πετάγονται πάνω καὶ πέφτουν ὕστερα σὰν ἰριδωτὴ βροχή. Ἡ ἀπειλὴ αὐτή, ἡ σκέψη ὅτι ἄλλος καρχαρίας μποροῦσε νὰ προβάλει πλάϊ του, ἠλεκτρίζει τὸ Γιώργο, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε παραλύσει. Ἀρχίζει πάλι τὸ κολύμπι μ' ὅλα του τὰ δυνατά. Σὲ λίγο ἔχει βγῆ ἀπ' τὴν περιοχὴ τῆς σκηνῆς. Σιμώνοντας τὴν ἀκτή, βλέπει τὸν κ. Ἀντοναὶ νὰ τὸν περιμένει χαμογελώντας, μὲ ὕφος ἀνθρώπου συνειθισμένου σὲ τέτοιες μικροπεριπέτειες, καὶ τὸν Τσάνερ ποὺ τινάζεται καὶ δὲν ξεχνᾷ νὰ πῆ τὸ ἀστεῖο του.

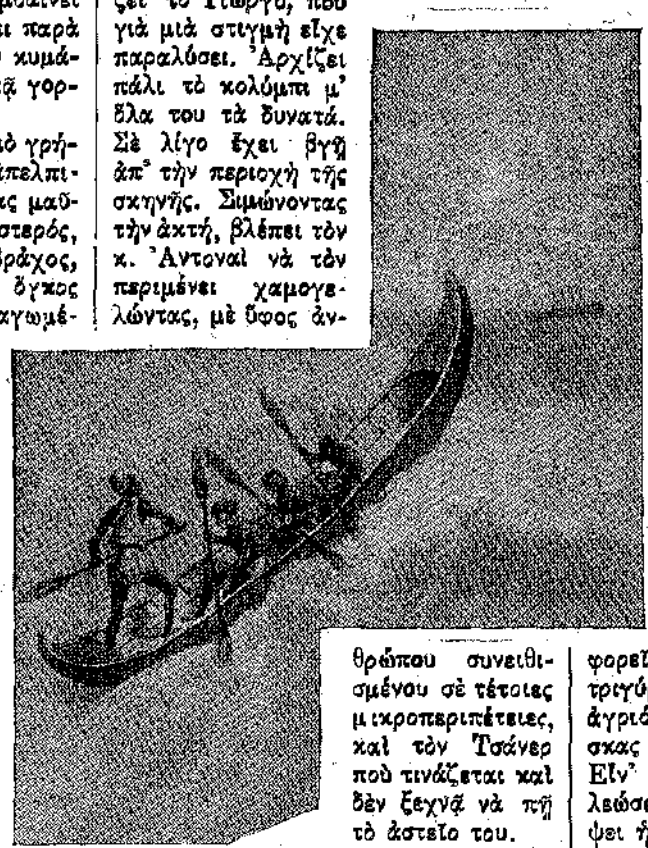

«Μιὰ παρόγα...» (Σελ. 211, στ. α'.)

— Χαρὰ στὸ κολύμπι. Ἔπρεπε νὰ σοῦ στέλναμ' ἕνα ρουμουλκὸ γιὰ νὰ σὲ φέρει!

Μὰ κι' οἱ δυὸ βλέπουν ξαφνικὰ τὴ νεκρικὴ χλωμάδα ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου. Πήγαιναν νὰ τὸν ρωτήσουν, ὅταν ἐκεῖνος ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ δείχνοντας τὸ νερό, τοὺς εἶπε:

— Ἕνας καρχαρίας!..

Κάθε ἄλλη ἐξήγηση εἶναι περιττή. Οἱ Μαῦροι ποὺ εἶχαν βγάλει τὴν πιρόγα στὴν ἀμμουδιά, μαζεύονται γύρω ἀπὸ ἕνα ματωμένο ἀπομεινάρι. Εἶναι ἕνα κομμάτι πόδι, ποὺ φαίνεται σὰ νάχε κοπῆ μὲ λεπτὸ πριόνι. Καμμιὰ ἔκπληξη δὲ ζωγραφίζεται στὰ πρόσωπα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀνθρώπων. Ὁ θάνατος, ἀκόμα κι' ὁ πιὸ φρικτός, δὲν ἔχει στὰ μάτια τους τὴν τρομαχτικὴν ὄψη ποῦχει γιὰ μᾶς.

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι κάτι τόσο μικρὸ στὴ χώρα τους! Αὐτὸ ποὺ ἔτυχε στὸ σύντροφό τους, θὰ τύχει αὔριο-μεθαύριο σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Καὶ σὲ λίγα λεπτὰ οἱ Μαῦροι ἔσκαψαν στὸν ἄμμο καὶ ἔχωσαν τὸ λείψανο τοῦ συντρόφου τους. Τί θλιβερὴ ταφὴ καὶ τί ἁπλὸς τάφος! Σὲ λίγο ἡ θάλασσα ἴσως θὰ τὸ ξεθάψει, θὰ τὸ τραβήξει κι' ἕνας ἄλλος καρχαρίας θὰ τὸ πάρει.

Ὡστόσο μεγάλη κίνηση γίνεται στὴν παραλία. Τί σημαίνουν ἄραγε οἱ χειρονομίες, τὰ συνθήματα κι' οἱ ἀλλόκοτες κινήσεις τοῦ μαύρου αὐτοῦ, ποὺ φωνάζει στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε τὸ λείψανο; Εἶναι μισόγυμνος. Γύρω στὴ μέση του φορεῖ ἕνα δέρμα ἀπὸ λεοπάρδαλη, ἐνῶ τριγύρω του κρέμονται οὐρὲς ἀπὸ ἀγριόγατες. Στὸ κεφάλι ἕνα εἶδος κάσκας ἀπὸ δέρμα, στολισμένης μὲ φτερά. Εἶν' ἕνας μάγος, ποὺ πολεμᾷ νὰ ἐξυλεώσει τὸν δαίμονα τῶν νερῶν, νὰ πάψει ἡ τρικυμία.

— Τὸν καρχαρία, λέει ὁ Γιώργος κατάχλωμος, τὸν εἴδατε;

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ κι' οἱ λέξεις πνίγονται στὰ χεῖλη τοῦ Τσάνερ, ποὺ δὲν εἶδε ποτὲ στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του ἔκφραση παρόμοιας ἀγωνίας. Μὰ ὁ κ. Ἀντοναί, ποὺ κατάλαβε τί ἔτρεξε, παίρνει στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν σφίγγει στὸ στῆθος του. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν νέο ποὺ γλύτωσε ἀπ' τὸ φριχτότερο θάνατο, μεγαλώνει αὐτὴ τὴ στιγμή. Οὔτε δεί-

χνει καμμιὰ ἔκπληξη γιὰ τὸν τρόμο ποὺ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου.

Ἐέρει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, ἱκανὴ γιὰ τοὺς πιὸ μεγάλους ἡρωϊσμοὺς μπροστὰ σὲ κίνδυνο ποὺ τὸν περιμένει, λυγᾷ καὶ συντρίβεται στὴ θέα ἑνὸς κινδύνου τόσο ἀναπάντεχου καὶ τόσο τρομεροῦ.

Μὰ ὁ πιλότος, ποὺ τὰ εἶδε ὅλα, πλησιάζει τοὺς λευκοὺς καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ξανοίγει τὴν πλατειὰ μορφή του μὲ τὰ κίτρινα μάτια, τὴν πλατειὰ μύτη καὶ τὰ παχειὰ χείλη:

— Ἐγὼ χαίρομαι, εἶπε. Καρχαρίας ἀρέσει μικρὸς μαῦρος, ἀρέσει καὶ μικρὸς ἄσπρος. Μὰ μικρὸς μαῦρος γυμνός. Καλὴ μυρωδιά, φάει καλύτερα μικρὸ μαῦρο. Ἐγὼ χαίρομαι γιὰ μικρὸ ἄσπρο!

Αὐτὸς ἦταν ὁ θλιβερὸς ἐπικήδειος τοῦ φτωχοῦ κωπηλάτη. Ὅλοι τὸν εἶχαν πιὰ ξεχασμένον. Οἱ ἐλαφρὲς πιρόγες πηγαινοέρχονται, διασχίζοντας τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη κι' ἀποδιδάζοντας πεζοναῦτες ποὺ σχηματίζουν λόχους στὴν παραλία.

Μακριά, τὸ «Σταμπούλ» ἀσάλευτο, μὲ τὴν τρίχρωμη σημαία στὴν πρύμνη, εἶναι περιστοιχισμένο ἀπὸ ἕνα μικρὸ στόλο ἀπὸ πιρόγες, κι' ἀπὸ μικρὲς φορτηγίδες γιὰ τὰ ἐμπορεύματα. Ὁ ἥλιος πέφτει πίσω ἀπ' τὰ κύματα σὰν ἕνα πελώριο χρυσὸ μετάλλιο, ρίχνοντας πορφυρὲς ἀνταύγειες στὴ λευκὴ πόλη τοῦ Σαὶν-Λουΐ καὶ σπέρνοντας στὰ νερὰ ἄφθονους σωροὺς ἀπὸ χρυσὲς πούλιες.

Κι' οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζοναυτικοῦ αἰσθάνονται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πνοὴ τῆς Ἀφρικῆς. Εἶναι ἡ μυστηριώδικη χώρα, ὅπου μουγκρίζουν τὰ θεριά, ὅπου κάθε βῆμα κρύβει ἕνα κίνδυνο. Λὲς κι' ἤθελε ἡ θεία Πρόνοια νὰ προειδοποιήσῃ τὸ Γιώργο Καρδινιάκ, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς νέας του ζωῆς, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ πεζοναύτη ἀπειλεῖται κάθε στιγμὴ ἀπὸ χίλιους κινδύνους. Ὄχι μόνο ἀπ' τοὺς βάρβαρους πληθυσμοὺς ποὺ ἡ Γαλλία πολεμᾷ νὰ τοὺς κάνει πολιτισμένους, μὰ ἀκόμα κι' ἀπὸ φυσικοὺς ἄλλους ἐχθρούς, ποὺ τοὺς γεννᾷ τὸ κλίμα: Ἀγρίμια, ποὺ εἶναι κρυμμένα σὲ κάθε θάμνο. Κίτρινος πυρετὸς ποὺ κοιμᾶται στὰ βάθη τῶν βάλτων. Ἥλιος ποὺ πυροπολεῖ τὰ πάντα καὶ θολώνει τὸ μυαλὸ καὶ συντρίβει τὶς πιὸ γερὲς ὑπάρξεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στὰ βάθη τῆς Σενεγάλης

Ὅταν ὁ Γιώργος Καρδινιὰκ ἀποβιβάστηκε, τὸ Φλεβάρη τοῦ 1880, στὸ Σαὶν-Λουΐ, ἡ πρωτεύουσα τῆς Σενεγάλης δὲν ἦταν ἡ ὡραία καὶ μεγάλη πόλι ποὺ εἶναι σήμερα.

Ἦταν χτισμένη σχεδὸν ὁλόκληρη μὲ ἀφρικανικὸ τρόπο, δηλαδὴ μὲ σπίτια ποὺ ἀντὶ γιὰ στέγες εἶχαν ταράτσες, πάνω σ' ἕνα νησί, ποὺ ἑνώνεται μὲ τὴ στεριὰ ἀπ' τὸ ἀνατολικὸ μέρος μὲ μιὰ γέφυρα ἀπὸ πλοῖα, κι' ἀπ' τὸ δυτικὸ μὲ μιὰ ἄλλη γέφυρα στημένη σὲ ξύλινους στύλους. Τὸ νησὶ αὐτὸ σχίζει στὰ δύο τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ τῆς Σενεγάλης.

Τὸ μέγαρο τοῦ Κυβερνήτη, μεγάλο τετράγωνο κτίριο μὲ πλατειὰ στέγη, βρισκόταν στὴ μέση τῆς πόλης. Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν δύο λόχων τοῦ πεζοναυτικοῦ φόρεσαν τὴν εὐρωπαϊκὴ στολή τους καὶ τὴν ἀποικιακὴ κάσκα καὶ πῆγαν στὸ Κυβερνεῖο.

Ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ, ποὺ εἶχε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀνώτερου Διοικητῆ, τοὺς δέχτηκε μὲ πολλὴ φιλοφροσύνη.

— Καλῶς ὁρίσατε, κύριοι, τοὺς εἶπε. Μὲ τὶς ἐνισχύσεις ποὺ μοῦ φέρνετε, σκοπεύω νὰ σχηματίσω ἕν' ἀπόσπασμα ποὺ θὰ προχωρήσει ὥς τὸν Ἀπάνω-Ποταμό. Ἔχουμε δουλειὲς ἐκεῖ πέρα! Ὁ Ἀμαδού, ὁ σουλτάνος τοῦ Σεγκόν, ἀρχίζει νὰ ξεχνᾷ τὶς ὑποσχέσεις του. Ἕνας ἄλλος ἀντίπαλος, ὁ Σαμορού, φανερώνει, στὰ νότια μέρη, πολὺ ἐχθρικὲς διαθέσεις. Οἱ πληθυσμοὶ ποὺ δὲν τοὺς προστατεύουμε ἀρκετὰ ἀπ' τὶς ἐπιδρομές τους, στρέφουν τὰ ὅπλα ἐναντίον μας. Γιὰ νὰ τὰ βγάλουμε πέρα, πρέπει, τὸ χρόνο ποὺ μᾶς ἔρχεται, νὰ πατήσουμε τὸ πόδι στὸ Νίγρη. Μόλις τὰ κανονιοφόρα πλοῖα μας μπορέσουν καὶ κατέβουν τὸν ποταμὸ ὥς τὸ Μπαμακού, ἡ χώρα εἶναι δική μας. Τὸ Σεγκού, ἡ Ματσίνα, ἡ Τεμπουκτού, ἡ μυστηριακὴ πρωτεύουσα τῆς Σαχάρας, θὰ πέσουν στὰ χέρια μας σὰν ὥριμοι καρποί.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ Κυβερνεῖο, μὲ τὴ φαντασία του ξυπνημένη ἀπ' τὶς ὡραῖες ἐκστρατεῖες ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ, ὁ Γιώργος Καρδινιὰκ ἀπάντησε τὸν κ. Ἀντοναί.

Ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ὁ παλιὸς ὑπάλληλος ἦταν στενοχωρημένος.

— Μήπως ἔχετε δυσάρεστα νέα; τὸν ρώτησε.

— Πολὺ δυσάρεστα, ἀπάντησε ὁ κ. Ἀντοναί μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Ὁ κ. Ραμπλὸ ἔχει φύγει γιὰ τὸ Μπαφουλαμπὲ ἀπ' τὸν περασμένο Γενάρη. Ἔπρεπε νἄχει γυρίσει τώρα κατὶ δεκαπέντε μέρες τὸ πολὺ στὴν Κίτα, ὅπου εἶχε συνοδεύσει τὸ λοχαγὸ Γκαλλιενί. Μὰ δὲ φάνηκε. Πῆρα δυὸ γράμματα τῆς κόρης του Λουκίας, ποὺ τὸν συνόδευσε ὥς τὴν Κίτα μόνο, ὅπου μοῦ φανερώνει τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν κυριεύει. Πῆρ' ἀκόμα κι' ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ διοικητὴ τοῦ σταθμοῦ τῆς Κίτας, ὅπου μοῦ γράφει ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ εἴδηση γιὰ τὴν τύχη τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μ' ὅλο ποὺ ἔστειλαν κι' ἔψαξαν πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Νίγρη.

— Μὰ ἦταν μόνος του;

— Ὄχι, εἶχε μαζί του ἕνα καραβάνι ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ μαύρους καὶ μερικοὺς ἀχθοφόρους γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ ὑφάσματά του. Μὰ ἦταν ὁ μόνος λευκὸς σ' αὐτὸ τὸ καραβάνι, κι' αὐτὸ πάντα εἶν' ἐπικίνδυνο. Τοῦ τῶπα πολλὲς φορές. Μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ γαλήνη Ρωμαίου: «Ὅποιος δὲ φοβᾶται τίποτα, δὲν παθαίνει τίποτα!»

— Τὸν καϊμένο τὸν κ. Ραμπλό! Τί νἄγινε ἄραγε; Σεῖς τί βάζετε μὲ τὸ νοῦ σας; ρώτησε ὁ Γιώργος, πολὺ λυπημένος ἀπ' τὶς καινούργιες αὐτὲς εἰδήσεις.

— Μήπως ξέρω καὶ τί νὰ ὑποθέσω; Νὰ τὸν ἔπιασαν ἄραγε αἰχμάλωτο; Αὐτὸ θεωρῶ τὸ πιθανότερο. Τώρα, μπορεῖ καὶ νὰ παραπλανήθηκε μόνο. Μπορεῖ νὰ προχώρησε, δίχως νὰ τὸ καταλάβει, στὸ ἐσωτερικὸ καὶ νὰ μὴ μπορεῖ πιὰ νὰ στείλει εἰδήσεις του. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ πολυπιστεύω. Οἱ μαῦροι τρέχουν σὰν ἐλάφια, κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μποροῦσε νὰ γυρίσει στὴν Κίτα νὰ φέρει εἰδήσεις. Κι' ἂν εἶχε γυρίσει, θὰ τὸ μαθαίναμε ἀπ' τὸ τηλεγραφεῖο τοῦ Μπαφουλαμπέ.

— Εἴπατε ὅτι εἶχε προχωρήσει πρὸς τὸ Νίγρη;

— Ναί, εἶναι τὸ τρίτο ταξίδι ποὺ κάνει πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Στὸ δεύτερο εἶχε φτάσει ὥς τὸ Μπαμπακού. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ταξίδι διευθύνθηκε πρὸς τὰ νότια μέρη τοῦ Οὐασσουλοῦ ποὺ τὸ διοικεῖ κάποιος Σαμπρού. Ὁ λόγος ποὺ τὸν τράβηξ' ἐκεῖ ἦταν πολὺ σπουδαῖος, γιατὶ τοῦ εἶχαν πεῖ ὅτι στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Νίγρη, στὴν περιοχὴ τῆς Κενίρας, ὑπάρχει ἕνα δάσος ἀπὸ καουτσούκ, ποὺ σήμερα ἡ τιμή του εἶναι μεγάλη. Λοιπόν, ὁ κ. Ραμπλὸ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ κινδυνεύσει πολὺ γιὰ νὰ κερδίσει πολλά.

— Τὸ Οὐασσουλοῦ τὸ βασίλειο τοῦ Σαμπρού, ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν κυριαρχία μας;

— Ὄχι. Ὅλα τὰ μέρη ποὺ βρίσκονταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ Νίγρη, ξεφεύγουν ἀπ' τὴ δύναμή μας. Θαρρῶ πὼς πέρσυ ἔστειλαν στὸ Σαμπρὺ μιὰν ἀποστολή, κι' αὐτὸς ἀναγνώρισε τὴ Γαλλικὴ προστασία. Μὰ δλ' αὐτὰ εἶναι ψεύτικα κι' οἱ βάρβαροι δὲν παύουν νὰ κάνουν ληστεῖες κι' ἁρπαγὲς δούλων.

— Πιστεύετε ὅτι τὸν κ. Ραμπλὸ τὸν ἔπιασαν σωματέμποροι;

— Ὅλα γίνονται. Βρίσκομαι σὲ φοβερὴ ἀνησυχία. Θὰ βρῶ τὸ συνταγματάρχη Ντεμπόρντ νὰ τοῦ μιλήσω. Μόνο αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀσκήσει ἐπιρροὴ σὲ τόση ἀπόσταση.

— Θἄρθω καὶ γὼ μαζί σας, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Γιώργος Καρδινιάκ.

Καὶ στὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔννοιωθε γιὰ τὴν οἰκογένεια Ραμπλό, μάντευε τὶς χαρὲς καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ θὰ ἐρχόνταν νὰ τὸν ἀνταμείψουν γιὰ τοὺς κόπους του καὶ τὶς δοκιμασίες του.

Ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ γνώριζε καλὰ τὸν κ. Ἀντοναί καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε σὰν ἕνα Γάλλο, ποὺ ἐνδιαφεροταν θερμὰ γιὰ τὸν ἐκπολιτισμὸ τῶν ἀποικιῶν. Γνώριζε ἀκόμα καὶ τὸν κ. Ραμπλό, τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὴν τόλμη του, καὶ πολλὲς φορὲς τὸν εἶχε βοηθήσει στὶς ἐμπορικές του ἐπιχειρήσεις, δίνοντάς του στρατιωτικὴ προστασία καὶ τοπογραφικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ χώρα ὅπου εἰσχωροῦσε.

(Ἀκολουθεῖ). ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Μιὰ ἀνοιξιάτικη ἡμέρα ποὔτυχε ν' ἀρχίζῃ καὶ τὸ καινούργιο φεγγάρι, κάποια ἐξαιρετικὴ κίνηση γινόταν στὸ βασίλειο τῶν Νεράϊδων.

Ὅλες τους ἦσαν καλεσμένες σὲ μιὰ μεγάλη γιορτή, ποὺ ἔδινε τὸ ἴδιο βράδυ ἡ βασίλισσα τῶν Νεράϊδων στὸ λαό της.

Καθὼς λοιπὸν τὸ φαντάζεσθε, τὴν ὡρισμένη ὥρα ὅλες αὐτὲς οἱ νεράϊδες ἔφθασαν ἀπὸ παντοῦ μαζωμένες μὲ τάξη καὶ προθυμία. Ἡ καθεμιά τους ἤρθε ταξιδεύοντας σύμφωνα μὲ τὸ δικό της τρόπο· ἄλλες καθισμένες ἀπάνω σε ζαφίρια ποὺ τὰ τραβοῦσαν ὄμορφες πεταλοῦδες, ἄλλες ἐπάνω σὲ ροδόφυλλα ποὺ τὰ ἔφερνε ὁ ἀέρας.

Μιὰ μονάχα νεράϊδα ἔλειπε ἀπὸ τὴ γιορτή. Ἀπὸ πολὺ πρωὶ μιὰ ἀπὸ τὶς συντρόφισσες τῆς βασίλισσας, ἡ Ἀγγελίνα, ποὺ τὴν ἔλεγαν καὶ Δακρυσμένη Νεράϊδα ἐξαιτίας τῆς θλίψης ποὺ δοκίμαζε γιὰ ὅλα τὰ ἄτυχα πλάσματα, εἶχε βγεῖ μὲ μεγάλη βία ἀπὸ τὸ παλάτι.

Τὴν εἶχαν ἔξαφνα σηκώσει ἀπὸ τὸν ὕπνο της κάτι ἀπελπιστικὲς φωνές, κάτι παιδιάτικα κλάματα, ποὺ μόλις τἄκουσε, ἀμέσως ἔτρεξε κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἐρχόταν ὁ θόρυβος. Καθὼς ἔτρεχε μὲ βία, τὰ μαλλιά της ἀνέμιζαν στὸν ἀέρα, ἐκυμάτιζε τὸ χρυσὸ καὶ γαλάζιο φόρεμά της καὶ στὰ χέρια της κρατοῦσε τὸ ἐλεφάντινο ραβδί της, τὸ σύμβολο τῆς δύναμής της...

Ἀφοῦ ἔτρεξε ἀρκετά, στάθηκε τέλος στὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους, μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα, ποὔταν κάτι μικρὰ παιδάκια· αὐτῶν τῶν παιδιῶν οἱ φωνὲς εἶχαν ξυπνήσει τὴν Ἀγγελίνα. Ἔκλαιγαν γιατὶ οἱ γονεῖς τους εἶχαν μείνει μακριὰ μέσα στὸ δάσος κι' εἶχαν περάσει ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νἄναι τὸ πρωὶ ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἐργασία· καὶ τὰ παιδιά τους ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπαν νἄρχουνται τὴ συνηθισμένη ὥρα, εἶχαν τρομάξει πάρα πολύ.

Μὰ ἡ ἐπίσκεψη τῆς καλῆς Νεράϊδας τοὺς ξανάφερε γιὰ λίγον καιρὸ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὰ γέλια τους ἐγέμισαν τὴ φτωχική τους καλύβα.

Κατὰ τὸ ἠλιοβασίλεμα, ἡ Ἀγγελίνα θυμήθηκε πὼς ἦταν ἡ ὥρα ποὺ θἄρχιζε ἡ γιορτὴ καὶ πῆγε νὰ φύγῃ· μὰ ὅλοι ἐφώναζαν μὲ κλάματα καὶ τὴν κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της. Ἡ καλὴ Νεράϊδα τότε τί νὰ κάνῃ κι' αὐτή; Χαμογελοῦσε κι' ὅλο ὑποχωροῦσε στὴν ἀξίωση τῶν μικρῶν της φίλων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνας γρύλλος, ποὺ ἤρθε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν νεράϊδων, ἀρχιζε νὰ φωνάζῃ ἐπάνω στὴ γωνιά: «Στὸ τραπέζι, Ἀγγελίνα! τὸ ἐπίσημο συμπόσιο ἀρχίζει καὶ κανένα πιὰ δὲν περιμένουν. Στὸ τραπέζι! γρήγορα στὸ τραπέζι! γιατὶ ὅσο θυμᾶμαι, ποτὲ δὲν ἔχει γίνει τόσο ὡραῖο συμπόσιο. Ἔλα, γρήγορα!»

«Μὲ πάλι τὰ παιδιὰ τὴν ἐκρατοῦσαν...»
(Σελ. 219, στ. 6').

Κατόπι νὰ καὶ μιὰ βραδυνὴ πεταλοῦδα, ποὺ ἤρθε κι' ἐχόρευε γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα. «Στὸ χορό, Ἀγγελίνα! ἐφώναζε κι' αὐτή. Τώρα ἡ σάλλα εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἁρμονία κι' ἀπὸ φῶς. Στὸ χορό! γρήγορα στὸ χορό! γιατὶ ὅσο θυμᾶμαι, ποτὲ δὲν ἔχει γίνει τόσο ὡραῖο συμπόσιο.

Κατόπι νὰ καὶ μιὰ βραδυνὴ πεταλοῦδα, ποὺ ἤρθε κι' ἐχόρευε γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα. «Στὸ χορό, Ἀγγελίνα! ἐφώναζε κι' αὐτή. Τώρα ἡ σάλλα εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἁρμονία κι' ἀπὸ φῶς. Στὸ χορό! γρήγορα στὸ χορό! γιατὶ ὅσο θυμᾶμαι, ποτὲ δὲν ἔχει γίνει τόσο ὡραῖο συμπόσιο. Ἔλα, γρήγορα!»

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΤΑ τὸ Σολωμό, ὁ Βαλαωρίτης. Μετὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ πρώτου στὴν Ἀθήνα, ἡ Ἑκατονταετηρίδα τοῦ δευτέρου στὴ Λευκάδα, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του. Κι' ἡ γιορτὴ αὐτὴ πολὺ πιὸ ἐπίσημη καὶ πομπική. Ὁ πρωθυπουργός, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ πρύτανις κι' ὁ ἀντιπρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, ἄλλοι ἐπίσημοι πλῆθος, μὲ τὴν οἰκογένεια Βαλαωρίτη, πῆγαν στὸ ποιητικὸ νησὶ νὰποκαλύψουν τὴν προτομή του. Ὅλοι οἱ κάτοικοι, χώρα καὶ χωριά, σηκώθηκαν στὰ πόδι. Σημαῖες, ἀψῖδες, ἐπιγραφές, ὑποδοχές, γεύματα, λαμπαδηφορίες, πυροτεχνήματα, μουσικές, κανόνια. Καὶ λόγοι καὶ ποιήματα κι' ὅ,τι τελοσπάντων γίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις.

Φυσικά, γιατὶ ἡ γιορτὴ τοῦ ποιητῆ γινόταν στὴν ἴδια του τὴν πατρίδα. Τέτοια ἔγειναν μιὰ φορὰ καὶ στὴ Ζάκυνθο, ὅταν γιορτάσθηκε ἡ ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Σολωμοῦ κι' ἀποκαλύφτηκε τὸ ἄγαλμά του, στημένο στὴ μεγαλύτερη πλατεῖα. Σημειώστε πὼς ὁ Βαλαωρίτης ἦταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη καὶ δυνατὴ οἰκογένεια, ποὺ πολιτευόταν κιόλα στὴ Λευκάδα, κι' ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ ποιητὴς ἔβγαινε βουλευτὴς ἢ πληρεξούσιος. Ἐπίσης μεγάλη, δυνατή, καὶ τοῦ Σολωμοῦ ἡ οἰκογένεια. Ὁ ἴδιος δὲν πολιτεύθηκε ποτέ· ὁ ἀδελφός του ὅμως, ὁ Δημήτριος Σολωμός, χρημάτισε καὶ πρόεδρος τῆς Γερουσίας τοῦ Ἰόνιου Κράτους στὴν Κέρκυρα. Οἱ τιμὲς λοιπὸν αὐτὲς δὲν γίνονται μόνο στοὺς μεγάλους ποιητές· γίνονται καὶ στὶς μεγάλες τους οἰκογένειες.

Ἂν, παραδείγματος χάρη, ὁ Βαλαωρίτης ἦταν ἀπὸ μιὰ μικρή, φτωχή, λαϊκὴ οἰκογένεια, θὰ κουβαλιόνταν σήμερα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐπίσημοι στὴ Λευκάδα γιὰ τὸ μνημεῖο του καὶ θὰ σηκωνόταν ὅλο τὸ νησὶ στὰ πόδι γιὰ νὰ γιορτάσῃ; Δὲν τὸ ξέρω. Κι' ὁ Ἀχιλλέας Παράσχος ἦταν ἕνας μεγάλος ποιητής, πολὺ φημισμένος στὸν καιρό του, ποὺ ὅταν πέθανε, τὸ 1895, ὅλη ἡ Ἀθήνα ἀκολούθησε τὴν κηδεία του. Ἀλλὰ κανένα ἄγαλμα, καμμιὰ προτομή, κανένα μνημεῖο καὶ καμμιὰ γιορτὴ δὲν ἔγεινε γιὰ τὸ φτωχό, τὸ λαϊκὸ Παράσχο, οὔτε στὸ Ναύπλιο ὅπου γεννήθηκε, οὔτε στὴν Ἀθήνα ὅπου ἔζησε.

Μπορεῖ νἄχουμε Δημοκρατία στὴν Ἑλλάδα· ἀλλὰ οἱ δημοκρατικὲς ἰδέες δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο ριζωμένες, ὥστε νἀφομοιώνουμε τέλεια ἕνα μεγάλο ποιητὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια μ' ἕνα μεγάλο ποιητὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ μικρή. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀργότερα. Ὅταν θὰ μεγαλώσετε ἄξαφνα σεῖς, στὴ δική σας συνείδηση, τὴ νέα, τέτοια διάκριση δὲν θὰ χωρῇ. Κι' ἂν γίνετε μιὰ μέρα πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, ἐπίσημοι, μὲ τὴν ἴδια προθυμία θὰ πηγαίνετε νὰ τιμήσετε κι' ἕνα μεγάλο ποιητή, φτωχὸ σὰν τὸν Παράσχο, κι' ἕνα μεγάλο ποιητὴ ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, σὰν τὸ Σολωμὸ καὶ τὸ Βαλαωρίτη.

Ὡστόσο οἱ τρεῖς αὐτοὶ ποιητές, ποὺ ἡ περίσταση τὄφερε νὰ τοὺς ἀραδιάσω ἐδῶ μαζί, στάθηκαν οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι τοῦ καιροῦ τους. Ὁ Ρείζης, ὁ ἐξοχος κριτικός, στὴν περίφημη, τὴν ἱστορικὴ μελέτη του «Περὶ Συγχρόνου Ἑλληνικῆς Ποιήσεως» (1876), ἀπ' τοὺς νεκροὺς τότε ξεχωρίζει τὸ Σολωμὸ κι' ἀπ' τοὺς ζωντανοὺς μόνο τὸν Βαλαωρίτη καὶ τὸν Παράσχο. Νεώτεροι κριτικοὶ ξέθαψαν κατόπι καὶ πρόσθεσαν στὴν τριάδα αὐτή, σχεδὸν ἰσοδύναμο, καὶ τὸν Κάλβο. Ἀλλὰ κανέναν ἄλλο δὲ θεώρησαν τόσο μεγάλο. Οὔτε τὸν Ζαλοκώστα, οὔτε τὸν Μαρκορά, οὔτε τὸν Παπαρρηγόπουλο, οὔτε τὸν Τυπάλδο, μολονότι κι' αὐτοὺς τοὺς ἐκτιμοῦν πολύ. Καὶ πάλι, πλάϊ στὸ Σολωμό, δὲν βάζουν κανένα. Ἐκεῖνος ἦταν ἡ κορυφή. Ἔπειτα ἔρχονται ὁ Βαλαωρίτης κι' ὁ Παράσχος.

Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ Σολωμὸς ἦταν ἀσύγκριτα πιὸ σοφός, πιὸ βαθύς, πιὸ πυκνὸς κι' ἀπ' τοὺς δυό. Μ' ἕνα μόνο στίχο πολλὲς φορὲς ἔλεγε ὅσα οἱ ἄλλοι μ' ἕνα ὁλάκερο ποίημα. Καὶ σὰ νἄβλεπε πιὸ ψηλὰ καὶ πιὸ μακριὰ ἀπ' ὅλους, εἶδε ποιὸς δρόμος ὁδηγοῦσε στὴν ἄνθηση καὶ στὴν ἀκμὴ τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας καὶ τὸν ἔδειξε. Ὁ Παράσχος ἔγραψε τὰ περισσότερά του ποιήματα στὴν καθαρεύουσα, ἀνίκανος νὰ καταλάβῃ πὼς βρισκόταν σ' ἕνα δρόμο στραβὸ καὶ πὼς σὲ λίγα χρόνια λογοτεχνήματα, ποιήματα, σὲ τέτοια γλῶσσα δὲν θὰ διαβαζόνταν. Ὁ Βαλαωρίτης τἄγραψε ὅλα στὴ δημοτική. Τὴν πλούτιζε μάλιστα μὲ μιὰ συστηματικὴ λεξιθηρία, μ' ἕνα πλῆθος λαϊκὲς κι' ἰδιωματικὲς λέξεις, πρωτόφαντες, ἄγνωστες, ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ τὶς ἐξηγῇ. Εἶχε ὅμως τὴν ἰδέα ὁ Βαλαωρίτης πὼς μόνο γιὰ τὴν ποίηση ἦταν αὐτὴ ἡ γλῶσσα καὶ πὼς γιὰ τὴν πεζογραφία ἔπρεπε νἄχουμε τὴν καθαρεύουσα, ποὺ τὴ μεταχειριζόταν κι' αὐτὸς στοὺς προλόγους καὶ τὰ σημειώματα τῶν ποιημάτων του. Ἀλλὰ μόνο ὁ Σολωμὸς κήρυξε τὴ μιὰ γλῶσσα, μόνο αὐτὸς μεταχειριζόταν τὴν ἴδια δημοτικὴ καὶ στὰ ποιήματά του καὶ στὰ πεζά, δίνοντας ἔτσι τὸ μεγάλο παράδειγμα, ποὺ ἀργότερα τὸ βρῆκαν σωστὸ καὶ τὸ ἀκολούθησαν ὅλοι. Γι' αὐτό, καθὼς σᾶς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἡ θέση τοῦ Σολωμοῦ στὴ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία βρίσκεται τόσο ψηλά, ψηλότερ' ἀπὸ κάθε ἄλλου ὡς τώρα: εἶναι ὁ Γενάρχης.

Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ «φιλολογικὴ ἰδέα» τοῦ Σολωμοῦ ἦταν ὁλάκερη, πλέρια, ἐνῶ τοῦ Βαλαωρίτη ἦταν μισή. Στὴν ποίηση ὅμως ἔκαμε κι' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσε κι' ἔκαμε πολύ, πάρα πολύ! Τὸ ποιητικό του ἔργο εἶναι ἀληθινὰ μεγάλο κι' εἶναι ἔργο κἀθαυτὸ ἐθνικό. «Εἶχε κλεῖσει στὴν ψυχή του» κι' ὁ Βαλαωρίτης «τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εἶχε νοιώσει νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ κάθε εἶδους μεγαλεῖο». Στάθηκε κι' αὐτὸς ἕνας μεγαλόφωνος ψάλτης τῶν ἡρώων, τῶν ἡρωικῶν ἄθλων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τὸ ἄσμα του ποὺ τέρπει τόσο, ἐνθουσιάζει μαζί, ἐμπνέει τὴ φιλοπατρία, φρονηματίζει. Τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς Πατρίδας, τῆς Θρησκείας, τῆς Ἐλευθερίας, λάμπουν σὲ κάθε του ποίημα. Εἶναι ρητορικός, ἀλλὰ συχνὰ γίνεται καὶ πλαστικός, ἀληθινὸς καλλιτέχνης. Ρέει σὰ χείμαρρος, ἀλλὰ καὶ παρασταίνει, καὶ ζωγραφίζει. Πότε λυρικός, πότε ἐπικός, πότε δραματικός, ἀλλὰ πάντα ποιητής.

Σὰν τὸ ἔργο του, σὰν τὴ μορφή του, ὡραία στάθηκε κι' ἡ ζωὴ τοῦ Βαλαωρίτη. Νέος ταξίδεψε πολύ, περιπλανήθηκε, εἶχε περιπέτειες, χάρηκε τὸν κόσμο. Ἀλλὰ καὶ σπούδασε, ἔμαθ' ἐπιστήμη καὶ γράμματα γερά. Νωρὶς φημίσθηκε γιὰ ποιητής, ἀλλὰ καὶ γιὰ ρήτορας στὴ Βουλὴ τῆς Κέρκυρας ὅπου εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ὑπογράψῃ τὴν Ἕνωση τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Γιὰ λίγο, ἔκαμε βουλευτὴς καὶ στὰς Ἀθήνας. Ἔπειτ' ἀποσύρθηκε στὴ Λευκάδα καὶ στὴ Μαδουρή,— ἕνα νησάκι κοντὰ στὴ Λευκάδα, ὅπου εἶχε τὴ βίλλα του,—κι' ὁ μεγάλος ποιητὴς ἔζησε πιὰ σὰν ἐρημίτης. Τὸ 1874 προσκαλέστηκε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο νὰ ἐκφωνήσῃ ποίημα στἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πατριάρχη. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ τὸ Βαλαωρίτη, ἦταν θρίαμβος κι' ἀποθέωση. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη συγκίνηση τὸν χτύπησε στὴν καρδιά. Καὶ γυρίζοντας στὸ ἐρημητήρι του νὰ ἡσυχάσῃ, δοξασμένος ὅσο κανένας Ἕλληνας τοῦ καιροῦ του, πέθανε κεῖ σὲ λίγα χρόνια. Τὸ ἔργο του ὅμως καὶ τὄνομά του ἔζησαν, ζοῦν καὶ θὰ ζήσουν αἰώνια. (*)

Σᾶς ἀποχαιρετοῦμε ΦΑΙΔΩΝ

(*) Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Βαλαωρίτη εἶναι ἡ λυρικὴ συλλογὴ «Μνημόσυνα» καὶ τὰ ἐπικολυρικὰ ποιήματα «Κυρὰ-Φροσύνη», «Θανάσης Διάκος» καὶ «Φωτεινός». Τὸ γνωστότερο ἴσως ἀπ' ὅλα, εἶναι τὸ ποίημά του στὸ Πατριαρχὴ Γρηγόριο Ε', τὸ ὁποῖο ἀριστούργημά του ὁ «Ἀστραπόγιαννος». —Φ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ. (Συνέχεια)

Συλλογιζόταν τὴν καλοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ τὴν εἶχε σώσει ἀπ' τὸ θάνατο κι' εἶχε φροντίσει νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ὅπως ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τους οἱ πιὸ φιλόστοργοι γονεῖς. «Γιατὶ νὰ τὸν πικράνω,— ἔλεγε σιγὰ-σιγὰ ἡ Μαρίκα κι' οἱ λυγμοὶ τῆς ἔπνιγαν τὴ φωνή,—γιατὶ νὰ τὸν πικράνω τὸν καλό μου τὸν πατέρα; Φταίει τώρα ἂν θυμώσῃ καὶ μὲ καταραστῇ, ἀκόμα κι' ἂν μὲ διώξῃ, ἀφοῦ ἔδειξα τόση ἀχαριστία στὸν εὐεργέτη μου;.. Δὲν εἶμαι ὅμως ἀχάριστο κορίτσι ἐγώ, μπάρμπα-Γεροθωμά μου, ὄχι, δὲν εἶμαι!.. Νἄξερες πόσο σἀγαπῶ, καλέ μου πατεροῦλη!.. Κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ἄλλη φορά... συχώρεσέ με καὶ δὲν θὰ φανῶ πιὰ τόσο κακὸ κορίτσι!.. Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι, γιατὶ σπαράζεται ἡ καρδιά μου ὅταν συλλογιέμαι πὼς ἐγεινα αἰτία νὰ πικραθῇ ὁ πατέρας μου, ὁ εὐεργέτης μου!»

Αὐτὰ ἔλεγε κι' ἔκλαιγε σκεπασμένη ἀπ' τὸ κεφάλι. Ἤθελε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ, νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Γεροθωμᾶ, νὰ τοῦ γυρέψῃ συχώρεσῃ· ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε, γιατὶ συλλογιζόταν πὼς τὸ φταίξιμό της ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τῆς τὸ συχωρέσῃ ὁ Γεροθωμάς!

«Ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Φανῆς...» (Σελ. 221, στ. , .(

Ὅλη τὴ νύχτα, ἡ Μαρίκα λαγοκοιμόταν. Μόλις ἔκλεινε τὰ μάτια της, ἔβλεπε ὄνειρα ἄσχημα καὶ τἄνοιγε πάλι φοβισμένη... Τέλος πάντων ὁ Θεὸς ξημέρωσε τὴν ἡμέρα κι' ἡ Μαρίκα σηκώθηκε καὶ πῆδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι της.

Ἦταν κατάκοπη, ἀδιάθετη καὶ συλλογιζόταν μὲ τί πρόσωπο θὰ ξανάβλεπε τὸ Γεροθωμά. Ντύθηκε γρήγορα. Καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς θόρυβο, μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ γέρου.

Αὐτὸς ὁ δύστυχος κοιμόταν ἀκόμα πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ κι' ἦταν χλωμός. Πλησίασε ἡ Μαρίκα ἐλαφρᾶ, στάθηκε μπροστά του ἀκίνητη καὶ τὸν κοίταζε... Μιὰ στιγμή, ἄξαφνα, ἀνοίγει τὰ μάτια του ὁ Γεροθωμᾶς καὶ βλέπει τὴ Μαρίκα. Τί λυπημένη ποὺ τοῦ φάνηκε! Τὴ λυπήθηκε καὶ δὲν τοῦ βάσταξε ἡ καρδιὰ νὰ τὴ μαλώσῃ. Σηκώθηκε μόνο, τεντώθηκε κι' εἶπε:

—Ἰδές! χτὲς τὸ βράδυ ἤμουν τόσο κουρασμένος, ποὺ ἀποκοιμήθηκα δῶχάμου ντυμένος καὶ ξημερώθηκα. Εἶμαι κατακομμένος. Ἐσύ, μικρούλα, πῶς πέρασες ἀπόψε;

Κι' ἔσκυψε, καὶ τῆ φίλησε στὸ μέτωπο, ὅπως συνήθιζε κάθε πρωί. Μόνο ποὺ δίστασε λίγο, σὰ νὰ φοβήθηκε μὴν τὰ χάσῃ ἡ Μαρίκα καὶ ντραπῇ. Αὐτὴ ὅμως δὲν κατάλαβε τὴν αἰτία τοῦ δισταγμοῦ του. Ἐνόμισε πὼς ἦταν ἀπὸ δυσαρέσκεια, ἀπὸ θυμό. Καὶ δὲν τόλμησε πάλι νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ σφάλμα της καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συχώρεση.

—Ἔλα, Μαρίκα μου, τῆς εἶπε ὁ Γεροθωμάς· κάμε γρήγορα νὰ πιοῦμε τὸν καφέ μας, νὰ σιγυρίσῃς καὶ νὰ σὲ πάω στῆς κυρίας Φανῆς. Θὰ χαροῦν πολὺ νὰ τοὺς πῇς πὼς πέρασες χτὲς στὸ γάμο.

Ἡ Μαρίκα ἀναστέναξε κι' ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ τὶς κάμαρες. Ἔπειτα κάθησαν ὅλοι νὰ πιοῦν τὸν καφέ. Ἡ κυρὰ-Παύλαινα παρατήρησε τὴν ἀνορεξιὰ καὶ τὴν ἀκεφιὰ τῆς Μαρίκας. Κι' εἶπε κάπως θριαμβευτικὰ τοῦ Γεροθωμᾶ:

—Βλέπεις πὼς τὰ παιδιὰ δὲν κάνει νὰ παραδιασκεδάζουν; Ἡ μικρή, φαίνεται, χόρεψε πολὺ καὶ κουράστηκε. Μπορεῖ καὶ νὰ παράφαγε καὶ νἄναι στομαχιασμένη. Δὲν τὴ βλέπεις πὼς εἶναι;.. Τί σοῦλεγα; Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι γιὰ παιδιά!

Καὶ ποῦ νἄξερε ἡ κυρὰ-Παύλαινα πὼς ἄλλη ἦταν ἡ αἰτία, κι' ὄχι ὁ πολὺς χορὸς κι' ἡ πολλὴ διασκέδαση!..

Ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα, ὁ Γεροθωμὰς πῆρε τοὺς μούλους τοῦ, πῆρε καὶ τὴ Μαρίκα καὶ βγῆκαν.

Στὸ δρόμο, ἡ μικρὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἄκεφη· κι' ὁ Γεροθωμὰς πάλι δὲν ἔλεγε λέξη καὶ μάλιστα προσπαθοῦσε νἀπομακρύνεται ὅσο μποροῦσε ἀπ' τὴ Μαρίκα. Αὐτὴ νόμιζε πὼς ὁ Γεροθωμὰς τὄκανε γιατ' ἦταν θυμωμένος μαζί της καὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά· ἐνῷ ὁ καϊμένος ὁ γέρος ἀπομακρυνόταν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν εἶναι κοντά της καὶ ντρέπεται. Ὤ, καθόλου θυμωμένος δὲν ἦταν! μόνο λυπημένος, γιατὶ συλλογιζόταν πάλι πὼς ἡ Μαρίκα δὲν τὸν καταδέχεται...

Τελοσπάντων ἔφτασαν στῆς κυρίας Φανῆς. Ἐκεῖ ἡ Μαρίκα κάθησε σιωπηλὴ στὴν ἐργασία της· κι' ὁ Γεροθωμὰς ἔφυγε περίλυπος, νὰ κάμῃ τὸ συνηθισμένο του γύρο καὶ νὰ πουλήσῃ τοὺς μούλους του. Ἀναγκαστικά, σφύριζε μὲ τὴ φλογέρα του, δὲν εἶχε ὅμως καθόλου ὄρεξη νὰ τραγουδῇ καὶ τὸ «κλάψετε, κλάψετε, παιδιά»...

Ὡστόσο ἡ Μαρίκα ἔρραβε.

Κι' ἡ κυρία Φανή, καθὼς κι' ἡ Αἰμιλία, ἀποροῦσαν ποὺ τὴν ἔβλεπαν σήμερα ἔτσι ἀνόρεχτη κι' ἀμίλητη, ἐνῷ ἄλλη φορὰ ἡ γλῶσσα της ἔκοβε ψαλλίδι.

—Ἴσα ἴσα σήμερα ἔπρεπε νὰ μιλᾷ, ἔλεγε ἡ Αἰμιλία, νὰ μᾶς διηγῆται πὼς πέρασε χτὲς στὸ γάμο. Τί νὰ ἔχῃ ἄραγε;

Ἐπιτέλους ἡ κόρη τῆς κυρίας Φανῆς δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ καὶ τὄπε καὶ τῆς ἴδιας τῆς Μαρίκας:

—Μὰ τί ἔπαθες σήμερα; Τί τὴν ἔκαμες τὴ γλῶσσα σου; Μὴν τὴν ἄφισες στὸ χωριό; Τόσην ὥρα σὲ ρωτᾶμε πὼς πέρασες στὸ γάμο, καὶ μᾶς λὲς «ὡραῖα, ὡραῖα» χωρὶς τίποτ' ἄλλο. Μὰ μεῖς θέλομε νὰ τὰ μάθουμε ὅλα. Χόρεψες πολύ; Τὸ τραπέζι τοῦ γάμου ἦταν ὡραῖο; Σοῦ ἄρεσε τὸ χωριό; Ἡ νύφη ἦταν καλὰ στολισμένη;

Ἡ Μαρίκα σήκωσε τὸ κεφάλι της μὲ κόπο, θέλησε νἀποκριθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της, ἔπνιξαν τὴ φωνή της στὸ λαιμό. Σηκώθηκε τότε μὲ ὁρμή, πέταξε μακριὰ τὸ ράψιμό της κι' ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Φανῆς.

Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι! Τί σπαρακτικὸ θέαμα ἦταν νὰ τὴ βλέπῃ κανεὶς νὰ κλαίῃ ἔτσι ἀκράτητα κι' ἀπαρηγόρητα, χωρὶς νὰ λέῃ λέξη!

Ἡ κυρία Φανὴ κατάλαβε ἀμέσως πὼς κάτι εἶχε ποὺ τὴ βασάνιζε καὶ τώρα ἤθελε νὰ ξεσπάσῃ, νὰ ξεθυμάνῃ. Τὴν κρατοῦσε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἄφινε νὰ κλαίῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

50.

Ὁ Νοῦς εἶν' ὁδηγός, σοφὸς κριτής,
Ἀνόλογα μᾶς ἐπαινεῖ, μᾶς *δέρνει*.
Ἀκούραστος ἀκόμα δουλευτής,
Δίνει πολλά, ἐνῷ μὲ λίγα *παίρνει*.

Χαρὰ σ' αὐτὸν ποὖχει τὸ νοῦ σωστό,
Ἄλλοι σ' ἐκεῖνος ποὺ ἀλαφροζυγίζουν!
Τί κι' ἂν τοὺς συμβουλεύουν ἑκατό;
Γνῶμες αὐτοὶ σοφὲς δὲ χαμαριζουν...

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΤΧΤΙΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 68]

Γλυστρᾷ τὸ κῦμα κι' ἀπαλὰ
τὴν ἀμμουδιὰ ἀγκαλιάζει·
πέρα σκιὸ μῶλο σιγαλά,
ἕνα καΐκι ἀράζει.

Ἀπ' τὸ βουνὸ ξεπρόβαλε
ἐκσταστικὴ ἡ σελήνη
καὶ ἀγρυρᾷ τὰ κύματα
πάνω στὶς βάρκες χύνει.

Στὴ φεγγορόφωτη βραδιὰ
φύλλο δὲν ψ.θυρίζει
κι' ἀπὸ τὴ βάρκα ἕνας ψαρὰς
παλιὸ τραγούδι ἀρχίζει.

Σὰν τί ἀνάμνησες παλιές,
ψαρά, νὰ σοῦ θυμίζει;
τραγούδα ὥς πού νὰ κοιμηθῶ,
στὴ βάρκα πάρμενίζει.

Φαληρική Αὔρα

ΗΛΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ...

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 45]

Πρωὶ-πρωὶ κατέβηκα νὰ περπατήσω μονάχη στὸν κῆπο. Ξαστερος οὐρανός. Λευτὸ ἀέρακι ἀργοσαλεύει τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δένδρων. Τί μέρα ὁλόχαρη ποὺ θάναι σίγουρα κι' ἡ σημερινή! Σαν ψέμμα μοῦ φαίνεται... Ἔφυγε ὁ χειμώνας τόσο γλήγορα; Εἶναι δυνατό; Φλέβάρης μήνας κι' ὅμως τί γλυκὺ κεῖ σχεδὸν ζεστὸ πρωινό! Καὶ τὰ χορίσματα τοῦ κήπου ὅλα καταφρασινα.

Θυμᾶμαι, ἄλλες χρονιές, τὴν ἴδια ἐποχή, ἦταν ὅλα ἄσπρα. Καὶ εἴχαμε κρύο, κρύο τρομερό. Ἀστερη ἡ γῆς, ἄσπρα καὶ τὰ κλώνα τῶν δέντρων γέρνανε ὥς κάτω, ἀπ' τὸ βάρος τοῦ παγεροῦ φορτίου ποὺ τὰ σκέπαζε. Ἄσπρες οἱ στέγες, παγωμένο τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς, ἄσπρες κ' ἐπικίνδυνα γλυστερὲς οἱ σκάλες τῆς αὐλῆς. Κι' ὁ οὐρανὸς μολυβένιος, πένθιμος... Τώρα παντοῦ τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας καὶ τὸ χρῶμα τὸ ἐλληνικό. Κι' ὅλα γελοῦνε πρόσχαρα.

Πρώιμη ἄνοιξη. Νοιώθω πὼς κάτι νέο, ἀσυνείδιστο γίνεται μέσα μου. Τὸ ὑγιεινὸ ἀγέρι μὲ δροσίζει ὅμορφα, γεμίζοντάς με μὲ νέα δύναμη, σφρίγος, ζωή... Ἀπροσδιόριστο αἴσθημ... Εἶμαι ὅλη χαρά. Μοῦρχεται νὰ φωνάξω, νὰ πηδήσω, νὰ τραγουδήσω, νὰ μαλήσω κι' ἐγὼ τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν ποὺ ἔχουν κοντσέρτο στὴν κορυφιδιά, ἢ τῶν παιδιῶν ποὺ ξεφωνίζουνε τρελλὰ στὸ γειτονικὸ κῆπο. Κάποιο βαρος ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου κι' εἶμαι τί ἐλαφρή! Εἶναι σὰ μιὰ ἀπολύτρωση. Δὲ μὲ πιέζει πιὰ ἡ παγερὴ μαυρίλα τοῦ χειμώνα...

Ἄνοιξη, ἄνοιξη ἀγαπημένη μου, κάθε χαρᾶς κι' ἐλπίδας δωρήτρα πρόθυμη, πάγκαλη κόρη, νοιώθω πὼς εἶσαι κοντά μου... Οὐρανὸς καὶ γῆ τὸ λένε... Καὶ ὅμως ἀκόμα δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω. Πότε, πότε θ' ἀντικρύσω τὸ σημάδι, τὸ πιὸ ἀλάνθαστο τοῦ πουγητοῦ ἐρχομοῦ σου; Πότε τὸ βλέμμα μου θὰ χαϊδέψῃ τὸ πρῶτο λατερμένο μου λουλουδάκι, τὸ καθαυτὸ ἀνοιξιάτικο λουλουδάκι, τὸ μυρωμένο σου ἀγγελιοφόρο, τὸν ἐμπεινὸ μενεξέ; Ἤρεπε μέρες, μέρες νὰ περεσουν ἀκόμα ὥ...

Τί 'ναι κεῖ; Κατι κυνωπὸ ξεχωρίζει ἀνάμεσα ἀπ' τα χλωρὰ, καταπράσινα φυλλαράκια τῆς πρασιᾶς... Μὲ τὰ χέρια μου παραμερίζω βιαστικὰ τὸ πράσινο κλύμμα καὶ νά! Στὰ θαμπαμένα μου μάτια ὁλόχαρο, βαθυκυανος καὶ δροσερὸς παρουσιάζεται ὁ πρῶτος μενεξές... Τὸ καθαυτὸ τῆς ἀνοιξης ἀνθουδάκι... Ἀνοιξη, ἀνοιξη! "Ἤλθε κι' ὅλας. Τί γρήγορα! Πιστεύω τώρα. Εἶμαι μεθυσμένη ἀπὸ χαρά...

Δέλια

ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 58]

Ἡ Νίνα εἶναι στὶς στενοχώριες. Μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι καὶ μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια, ἀκουεε τὰ λόγια τῆς μαμμᾶς της, ποὺ λέγονται σὲ τονο ποὺ δὲ δεχεται ἀντίλογια.

— Δεν εἶσαι μωρὸ πιά, παιδί μου. Συλλογισου πώ, βούλωσε, τα ἔντεκα! Γιαὐτὸ πρεπει νὰ βάλῃς μιὰ τάξη στα παιγνίδια σου, στα μαθήματα σου, στὴν τεμπελια σου, σ' ὅλα. Μὴ θυμωνεις. Δὲν θέλω τὸ κακό σου. Φτάνουν οἱ τρέλες. Καιρὸς πιὰ νὰ μάθῃς νὰ βοηθῆς καὶ μένα στις δουλιες τοῦ σπιτιοῦ —ὅσο μπορεὶς βεβαια— καὶ νάρχισῃς μαλιστα καὶ κέντημα.

— Μὰ δὲν ξέρω, μαμμα, τόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἡ μικρουλα.

— Σούτ! Θὰ μάθῃς, τῆς ἀπαντᾶ δυνατά.

Κάτι δάγκασε τὴν καρδιὰ τῆς Νίνας στὰ λόγια ἀφτά, κατι κακο ἔννοιωσε μέσα της νὰ γεννιέται. Μὰ μια στιγμούλα μόνο, μια μόνο στιγμή.

Γιατὶ τὸ σηκωμένο αὐθάδικα κεφαλάκι ξανασκυψε, καὶ τα μαγουλα βαφιήκανε πω κοκκινα ἀπ' τὴ ντροπή, καὶ τα μάτια μισοκλεισανε. Ἴσως ἀπὸ φοβο μη μπορέσει κανένας καὶ οιαβασει τις σκεψεις της.

Ἄπλωσε τρέμοντας τὰ χεράκια της κι' ἄρπαξε το χερι τῆς μανούλας της Νικησε ἡ ἀγαπη. Γιαὐτὸ φιλώντας τα, τῆς εἶπε σταθερά.

— Θὰ μάθω νὰ κάνω ὅ,τι θές, μαμμά!

Φλιὶ γλυκὸ, στοργικὸ τῆς ἀπάντησε.

Ὀνειροπλέχτρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Οὔφ! τί ἀκαταστασίες εἶναι πάλι αὐτὲς ποὺ ἔκαμες ἐδῶ-μέσα, Τάκη; Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ.

— Καλὰ λοιπον, κάθησε, μαμμά μου.

Δαμπρὸς Ἤλιος

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

Σύμφωνα μὲ τὴ Δήλωση ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 26ο φύλλο, ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ Ἐσωτερικό, εἶναι: *15 δραχμὲς* ἡ ἐτησία, *40* ἡ ἑξάμηνη καὶ *22* ἡ τρίμηνη. Ἐπομένως ὅσοι ἔχουν πληρωσει μὲ τὸ παλαιὸ τιμολόγιο, πρεπει νὰ στείλουν τὸ συμπλήρωμα, λογαριάζοντας δρ. 2,10 το μῆνα ἀπο 1ης Ἰουνίου ὥς τὴ λήξη τῆς συνδρομῆς των. Π.χ.: ἐκεῖνοι ποὺ ἡ συνδρομή τους λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, θὰ στείλουν ἕξη μηνῶν διαφορά, 2,10×6=δρ. 12,60)

Ἐπίσης ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, παλαιοῦ ἢ νέου, γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ εἶναι *δρ. 2*. Τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου *δρ. 10*. Τὸ δικαίωμα ἀλλαγῆς διευθύνσεως *δρ.5*. Καὶ ἡ τιμὴ τῶν Μ. Ἀγγελιῶν: *δρ. 6* τὸ ἐλάχιστον τίμημα (1-10 λέξεις). Πέραν τῶν δεκα, ἡ λέξη *λεπτὰ 50*, μὲ πλάγια στοιχεία *λεπτὰ 10*, μὲ κεφαλαία *δρ. 1*. Καὶ ὁ χωριστὸς στίχος *δρ. 3*.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 24ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΛΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Τοῦ ἔτους 1924)

(Ἴδε Διάπλασιν 1923 σελ. 397)

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀρ.δμὸς, ποὺ συνοδεύει κάθε δῶρια, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσαν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ξενοφων Κορωναῖος, φύλλα 1560 (Κορυφαῖος).—Ναυαγὸς τῆς Κυνθιας, φυλ. 1287.—Ρόζα Φωτεινοῦ, φυλ. 780.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Γρηγ. Σατης, φύλ. 520.—Σύλλογος «Ἀναγεννησις», 468.—Σύλλογος «Φειδιτοῦς Βοσπορας», 442.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Δημ. Πιτσάκης, 866. Σύλλογος «Συναδελφοσις», 325. Σύλλογος «Περιβόλαιος» 286. Σμύρνη, 886. Μέγας Ναπολέων, 286. Δημοκράτης, 286. Θεοδ. Πουλι, 260. Χρησιανα Λουδοῦμη 260. Ναπολέων, 260. Ἰωαννα, 260. Θεοδ. Ἀθ. Χρηστίου, 208, Τζὰς Μπάντ, 208. Χρυσομαλλουσα τῶν Σφακιῶν, 132. Ἐλένη Ζωγοφου, 169. Μαίρη Δ Τσίτσα, 169. Σπυλος, 168. Ἀντιλιαση, 156. Ἀρσενερος Ζέφυρος, 156. Κυρία Δαφραλοστρα, 156. Κορη τῆς Ἴδης, 156. Ἀπολλώνιος, 156. Δολλιγος «Τυδεύς», 156. Σύλλογος «Μαθητικὴ Ἕνωσις», 147. Νεαρος Ζωγράφος, 143. Εὐρυάλη, 130. Πανος Χαμαρμρώστης, 130. Πηλιορειτικο Λουλουδι, 130. Ἀθηνᾶ Κουνουρου, 130. Μιχ. Κ. Κασάτης. 117. Νηρηΐς των Ἀνθέων, 104. Διαπλασιακὴ «Ἀστυνομία», 104. Θεοδ. Καλλιβρούσης, 104. Γ. Πρακόπουλος, 104. Κ. Σ. Μπαλλῆς, 104. Υἱὸς τῶν Αἰθέρων, 104. Γαλαξίας κ' Ἀφρισμένο Κύμα, 104. Πόνου Ἀκαρυ, 104. Σεπφώ, 104. Μέλισσα, 104. Τσουνιδοθλα, 104. Νεαρος Ἱππότης, 104. Ἰτιά, 104. Μακεδονόπουλο, 104. Ἀφροδίτη Ι. Γεωργιάδου 104. Μιχ. Καραμάνος, 104. Αὐγή, 104. Ἀλκηστις, 104. Φαίδρα Κ. Βλαχιανιδου, 104. Νέαρος Θ. Βασιλειου, 104. Μιρήνη καὶ Ἑλένη Ἰωσ. Βαζιγιαντζιωτ, 104. Νίκητης τοῦ Μαραθῶνος, 91. Ἰουλία Βαρούχα, 78. Σταραπη, 78. Ναυσικὰ Μουσούρη, 78. Διάνα 78. Λεαιης Καλλονή, 78. Πελοψ, 78. Ἄρης Παπαπάνος, 65. Σύλλογος «Ἀτρομήτων Ἐξερευνητῶν», 65. Βερενίκη Τάνου, 52. Ρούμενς, 52. Δ Χαβιαρόπουλος, 52. Ἱππότης τῶν Ἀθηνῶν, 52. Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου, 52. Στέλλα Σταυρινοῦ, 52. Ἄσπρος Ἀστός, 52. Μιχαὴλ Δεφνερ, 52. Δλέων Σπ. Ψωροῦλας, 52. Ρένα Δ. Ζαγκανάρη, 52. Ἰωαννα Ι. Γιαννούκη, 52. Ἀρχιξιζάνιον, 52. Λαλάκης Εὐσταθίου, 52. Τριανταφυλλένια, 52. Ἀθηναῖος, 52. Ἄκης Πορφυρας, 52. Πέπα Ν. Μελέκου, 52. Χρυσανθη Σταυτινα, 52. Νάσος Α. Φίλιος, 52. Φύσημα τ' Ἀγέρα, 52. Ζαν. Ν. Ζερβουδάκης, 52. "Αρμα τοῦ Ἥλιου 52. Μιμης Ρυδανος, 52, Ρωμηός, 52. Θεοκλῆς Ἀλ. Ζούγης, 52. Ὑκρομαντεινή, 52. Σείριος, 52. Μάγος Ἀνερωτής, 52. Ἑλένη Ι. Σακελλαρίδου, 52. Ἀγριοφοδο, 52. Ἄσπρος Κόρακας, 52. Δημ. Κατζημάρκου, 52. Ἰδανισμός, 52, Αἰμιλία Ζ. Εὐσταθίδου, 52. Μιχ. Π. Φινόπουλος. 52. Μικρὴ Χωριατοπούλα, 52. Δαμπρος Ἀστῆρ, 52. Ἥλιος Ἑλληνισμοῦ, 52, Στεφ. Π. Παπουτσάκης, 52. Μυστηρος, 52. Υἱὸς τῆς Σελήνης, 52. Ξανθὴ Γαλανομάτα, 52. Καλλιόσης Ι. Προκοπακη, 52. Φιλ. Ἀγκυσσολάκης, 52. Κώστας Μετάταρας, 52. Σαφάντ. Σ. Λιβιεράτος, 52. Κάτυη. 52. Μαρούλα Μ. Λοζίδου, 52, Ἑλληνοπαις, 52. Μενέξες, 52. Ἀγριοκάτσικο, 52. Ἀνδριανὴ Α. Φερεντίνου, 52. Ὀνειρεμένος Βυσιλιας, 52. Μελαχροινὴ Μάγισσα, 52. Ἑλληνιόν Ἰδανικον, 52. Εὐελπις, 52. Βασ. Ν. Μίχας, 52. Μυρσβόλος Καραγυγῆ, 52. Θεοκούλα Σπυλιανίδου, 52. Χρυσὴ Ἀκτις, 52. Βιρήνη Μπιστη, 52. Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, 52. Ἡλιας Ἀμματζῆς, 52. Ἀντιγονη Γ. Κούμπα, 52. Σκοπας, 52. Ἔνδοξη Σκάρτη, 52. Ἀλησμονητη Σμύρνη, 52. Αἶας, 52. Κατίνα Κορζῆς, 52. Ἀχ. Γεροκωστόπουλος, 52. Ληδα Γ. Καζαντζῆς, 52. Ἀλεξ. Παρμενίδης, 52. Κρατιατὰ Ὁμοσπονδία Ὀρχομενοῦ 52. Δακρυ Ἐλπιδος, 52. Ροδάνθη Πονηέρχους, 52. Ἐλευθερία Μίνω, 52. Ἀναγεννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 52. Ε, Βλαχου, 52. Χαρ. Μ. ἀναγόπουλος, 52. Ἐξερευνητης τοῦ Μεξικοῦ, 52. Ἀγρία Καλλονή, 52. Ψαροπούλα τοῦ Καλαμακιοῦ, 52. Βασ. Τουρπάλης, 52. Αἰσωπος, 52. Γκαίτε, 52. Μυστηριώδης Ὑπνωτιστής, 52. Διγενης Ἀκριτας, 52. Κωνστ Γ. Παῖης, 52. Μεγάλη Ἑλλάς, 52. Ἀφρα Ν. Ζωφειρίου, 52. Γεώργ. Μαρινάκης, 52. Νίνα Π. Κρητικοῦ, 52. Φαλάκρα, 52. Χιακο Ἀκρογιάλι. 52. Πρόδρ. Ἀναγνωστίδης, 52. Θρακικὸν Ἰδεῶδες, 52. Μαρμαρωμένος Βασιλιὰς, 52. Φιλόσοφος, 52. Ραμαγάς, 52. Πολύμητις Ὀδυσσεύς, 52. Χαρ. Μ. Ἑλλὰς Ἐκδικήτρια, 52. Δημ. Π. Συρρ.ς, 52. Πολύφημος, 52. Γεώργ. Κ. Ρέσσος, 52. Μαρία Κ. Νικηταιόου, 52. Νοεμί, 52. Σταυρ. Κεγλογλου, 52, Ἀγρυοβιολέττα, 52. Κωνστ. Κουμουτσάκος, 52. Μουταίν, 52. Σοφία Α. Βαράγγη, 52. Ἀγγελικὴ Ν. Γερολυμάτου, 52. Φοινοπαριὸ Ἡλιοβασίλεια, 52. Πόθος τῶν Γραμμάτων, 39. Σκλαβωμένη Πόλη, 39. Τρελλὸ Θαλασσόσκυλα, 30. Πληγωμένος Χρυσαστος, 26. Διον. Χ. Καππάτος, 26. Τυλιαφ, 26. Ρεβύζος ὁ Κατακτητής, 26. Καραμελλέτσα, 26. Ναρισσος, 26. Ἀθανας. Δημητριάδου, 26. Παιδὶ τοῦ Μελλόνας, 26. Γριφοφτιάστης, 26. Εὐφυΐκη κ. Λούση, 26. Ἀλεξ. Ι. Μεσσανέντας, 26, Τὸμ Δίσκον, 26. "Ηρως τοῦ Ἐσπαθῶματος, 26. Ἀτυχὴς Ναυαγὸς, 26. Σακιρ. Μαμάκης, 26. Ἐλεύθ. Κ. Τζούμας 26. Εὐαγ Μ. Δασκαλάκης. 26. Μεροπη Γ. Μερκατάτη, 26. Κορνῆλ. Ποιητὴς, 26. Λουδοβίκος Πιστὲρ, 26. Μ. Ἀθηνέλλης, 26. Κωνστ. Περοπόπουλος, 26. Βασ. Νικολέττος, 26. Ρούλα, 26. Ἥδύς, 26. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 26. Πολυξένη Κ. Φλέγγα, 26. Βοσκοπούλα, 26. Συλλογος «Θρίαμβος», 26. Ἀντ. Ἰακωβίδης, 26. Καμέλια, 26. Κ Ν Τσακωνιατης, 26. Ἐνθουσιώδης Ἑλλην. 26. Χαρᾶ. Σταυρόπουλος, 26. Κωνστ. Ἀλψιόν, 26. Ἠλέκτρα, 26, Τένης Δημητριάδης, 26. Κούλα Μιχαλιτσάνου, 22. Ἠανθὸς Ἱππότης, 18. Πλατ. Εὐστ. Λαμπρινόπουλος, 13. Ἐθνικὸς Ὕμνος, 13. Καρίκλεια Ἀθανασιόου, 13. Ἰωάν. Α. Βερνάρδος, 13. Εὐάγ. Ι. Μπισιάκος, 13. Ἰωαν. Τσουνιδῆς, 13. Γυναίκα, 13. Κάιρον, 13. Κόκκινος Κρίνος, 13. Νέμφη τοῦ Ἔβρου, 13. Διαβολόπαιδο, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ε.Σ ΟΥΔΕΝΑ θὰ ἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν δόσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκυρήξεως. ἐκ τῶν

δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 24ου Διαγωνισμοῦ Ξεπαθώματος (ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1923, σελ. 397.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τας φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶναι στείλῃ φωτογραφίαν των καὶ δὲν δημοσιεύθῃ, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ἐξαπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε ἄνευ αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτῶν φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Ἐβρειτίδον τὴν 9 Ἰουνίου 1925

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑΣ

"Γστερ' ἀπὸ τὴν τόσο θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἔλαβε ἡ πρόταση τῆς *Νοικοκυροῦλας*, δὲν μένει παρὰ νὰ τὴ βάλουμε σὲ πράξη. Κάθεσ σᾶς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, τὴν αἴτηση ἢ ἀναφορὰ αὐτὴ στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, πρέπει νὰ τὴ συντάξετε σεῖς, τὰ Διαπλασόπουλα, καὶ σεῖς νὰ κάμετε τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς.

Λοιπόν, ἔπτοις κι' ὅποια θέλει, ἂς συντάξῃ κι' ἂς μοῦ στείλῃ ἕνα σχέδιο ἀναφορᾶς, *μαζὶ μὲ πέντε δραχμές*. Θὰ διαλέξω μιά, — ἂν θὰ εἶναι ὅπως χρειάζεται, — ἢ θὰ κάμω μιὰν ἄλλη, συναρμολογώντας κομμάτια ἀπὸ τὶς καλύτερας. Αὐτὴ *θὰ τὴν γυπτόσω* χωριστὰ καὶ θὰ στεῖλω ἀπὸ ἓν' ἀντίτυπο σ' ὅλους καὶ ὅλες γενικῶς νὰ τὸ ὑπογράψουν. Τὰ χαρτιὰ αὐτά, ὑπογραμμένα, θὰ μοῦ ἐπιστραφοῦν. Θὰ τὰ δέσω τότε ὅλα μαζί, θὰ τὰ κάμω σὰν ἕνα βιβλίο, καὶ μιὰ Ἐπιτροπή, ἀπὸ συνδρομητὲς καὶ συνδρομήτριες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, θὰ ἐπιφορτισθῇ νὰ ἐπιδόσῃ αὐτοπροσώπως στὸν κ. Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ νὰ ξαναπάῃ στὸ Ὑπουργεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησή του στὴν αἴτησι.

Ἔτσι θὰ γίνῃ. Καὶ τώρα περιμένω τὰ σχέδια σας. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὰ καθαρογράψετε καὶ νὰ μοῦ τὰ στεῖλετε, μὲ τὸ πεντόδραχμο ποὺ εἴπαμε, ὡς τὸ τέλος Ἰουλίου.

Η *Τριανταφυλλένια* μοῦ γράφει: «Σοῦ στέλνω ἀκόμη 12,50 γιὰ τὴν Mauvaise Voie τοῦ κ. Ξενοπούλου. Εἶμαι κατενθουσιασμένη ποὺ ἔλαβε τέτοια τιμὴ ὁ πιὸ ἀγαπημένος μου συγγραφέας, ποὺ δοξάσῃ ὅσο λίγοι νιὰ τὴν Τέχνη καὶ γιὰ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ κόσμου ποὺ διαβάζει.» Μὰ κι' ὁ Υἱὸς εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος, γιατὶ τὸ βιβλίο του, κρενόμενο πολὺ εὐνοϊκὰ στὴν Εὐρώπη, δίνει ἀφορμὴ στοὺς κριτικοὺς νὰ μιλοῦν συμπαθητικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Νὰ π: χ: πῶς ἀρχίζει τὴν κριτική του ὁ κριτικὸς τῆς ἐφημερίδας Tribune de Lausanne: «Θὰ μιλήσω ἀκόμη γιὰ ἕνα βιβλιαράκι ποὺ μοῦ ἦλθε ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ φωτός.» Καὶ τελειώνει: «Θὰ σωστήσω σ' ὅλους ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἐξωτικὴ Λογοτεχνία (κι' εἶναι πολυάριθμοι) νὰ διαβάσουν τὸν Κακὸ Δρόμο τοῦ Ξενοπούλου. Ἔργο συναρπαστικοῦ καὶ βαθύτατου ρεαλισμοῦ, θὰ τοὺς κάμῃ νὰ γνωρίσουν τὴ δύναμη καὶ τὴ λεπτότητα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέα, ποὺ ἡ ἐκτακτη γονιμότη του καὶ τὸ μεγάλο του τάλαντο κάνουν τιμὴ στὴν Ἑλλάδα».

Ναί, ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ, καλή μου '*Ἐλευθερία*, καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὴ δύναμη νὰ ὑποστῇς ὅ,τι θὰ χρειασθῇ νὰ σοῦ κάμουν γιὰ νὰ γίνῃς τέλεια καλά. Ὄχι, παιδί μου, ἡ σωπὴ σὲ τέτοιες περιστάσεις εἶναι πολὺ βλαβερή. Πρέπει νὰ πῇς, νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν τρῶς, ὄχι ἀπὸ ἰδιοτροπία ἢ ἀνορεξιά, ἀλλὰ γιατὶ πονεῖς κατακαίοντας. Ἐλπίζω κι' εὐχομαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγιναν ὅλα καὶ ξαναβρήκες τὴν ὑγεία καὶ τὴν αὐτυχία ποὺ σοῦ ἀξίζει.

Η *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει: «Δὲν τὸ πιστέψαμε πὼς στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ μᾶς ἀποχαιρετοῦσες γιὰ πάντα, γιατὶ κάτι μᾶς λέει μέσα μας πὼς, μαζὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα, κι' ἡ Διάπλασις προφέρεται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Ἂς ἀφωθῇ ἡ συνδρομή' τὰ παιδιὰ ποὺ τὴν ἀγνώρισαν, μὲ κάθε θυσία θὰ τὴν πάρουν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πρέπει ἔχει μόνο νὰ τὴ στερηθῇ ἑστω καὶ ἕνα παιδὶ ἐξ αἰτίας τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἀπαναντίας νὰ διαδοθῇ περισσότερο, θὰ βάλουμε σ' ἐνέργεια τὴν ὡραία πρόταση τῆς *Νοικοκυροῦλας*.... Δὲν μένει παρὰ νὰ συντάχθῇ ἡ ἔκκλησι "Οποιο Διαπλασόπουλο γοιώθει τὴ δύναμη νὰ διαρμηνεύσῃ κι' νὰ διατυπώσῃ καλύτερα τὰ κοινὰ αἰσθήματά μας, ἂς στεῖλῃ κι' ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ καλὸ ποὺ θὰ κάμῃ».

Σ' αὐτὰ ἡ *Τριανταφυλλένια* προσθέτει: «Εἶναι καιρὸς ἐλσοπάντων νἀποφασίσῃ καὶ τὸ Κράτος νὰ κοινήσῃ τὸ δαχτυλάκι του γιὰ τὸ ἴδιο του τὸ συμφέρον». Κι' ἡ *Ἐλευθερία*: «Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Ὑπουργὸς θὰ δεχθῇ εὐχαρίστως αὐτὴ τὴν αἴτεση μὲ τὶς ὑπογραφὲς τόσων χιλιάδων Ἑλληνόπουλων.» Κι' ἄλλοι, κι' ἄλλες μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νἀναφέρω. Ἔπειτά μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι καὶ περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσω: "Ολοφάνερο πὼς ἡ πρόταση ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ ὅλους. Καὶ τώρα στὴν πράξη!

Ὅραλα ὅσα μοῦ γράφεις, *Λαμπρὲ Ἥλιε*, καὶ περὶ τοῦ «πῶς ἔγινες συνδρομητής», καὶ γιὰ τὴν Πρωταπριλιά, καὶ γιὰ τὸ Μνημόσυνο τοῦ Πολέμη καὶ γιὰ ὅλα. Μόνο τὸ «γλωσσικὸ ζήτημα», φαίνεται, δὲν τὸ κατάλαβες, ἀφοῦ συμπεραίνεις «ἡ δημοτικὴ γιὰ τοὺς μικροὺς κι' ἡ καθαρεύουσα γιὰ τοὺς μεγάλους». Ἴσα-ἴσα, ὅσο πιὸ μενάλος εἶναι κανείς, τόσο πιὸ δημοτικὴ θέλει. Ὅσο γιὰ τὸ «Ἀρνάκι» σου, πολὺ καλὸ παιδικὸ ποιημάτακι. Ἀργότερα μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ στεῖλῃς γιὰ τὴ Σελίδα.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλος Ἄγρας μοῦ γράφει: «Βρίσκω ὡραιότατες τὶς τελευταῖες Σελίδες Συνεργασίας. Μὲ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴ θετικότητα ποὺ δίνετε στὶς συμβουλές σας, τὴν ἔχετε ἀνεδόσει σὲ περιωπή. "Ἕνα προχθεσινὸ ποίημα τοῦ *Γιούλη* "Ἀνθη μοῦ ἄρεσε ἰδιαιτέρως. Τὸ διάβασα τρεῖς φορές.»

Φιλοσοφικώτατο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν πίστη, "*Ἰγκεμπουργ*. Μὰ ὑπάρχει τίποτε ὡραιότερο κι' ἀνεγκαιότερο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ θεογκεφτικὸ αἴσθημα; Λές: «Πιστεύω κι' ἐγὼ καί, σὰ θὰ κοιμηθῶ, ἀφιερώνω λίγες στιγμὲς στὴν προσευχή μου, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα παραπάνω ἀπὸ μιὰ ὁλόθερμη προσήλωση κι' ἕνα σφιχτὸ συναπάντημα μὲ τὴ δύναμη ποὺ μ' δίνγει. Θεὸς εἶναι ἡ δύναμη ἡ ἴδια ἡ δική μας ποὺ δὲν ξέρομε πῶς τὴν ἔχομε. Προσευχὴ εἶναι ἡ π στὴ καὶ προσεχτικὴ ἀνεθάρρηση τοῦ ἐγώ μας. Ὁ ἄνθρωπος θάταν ὁλόβελα διεφθαρμένος, ἂν δὲν εἶχε αὐτὰ τὰ δυό.» Ναί. Πιστεύω ὅμως πὼς ὑπάρχει καὶ μιὰ δύναμη ἀπέξω μας ποὺ μᾶς δίνγει καὶ ποὺ ἀπ' αὐτὴ προέρχεται ἡ δύναμη ποὺ ἔχομε μέσα μας καὶ ποὺ αὐτὴ εἶναι ὁ Θεός!

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Δέλια*, γιὰ τὸ προσκύνημα στὸν Πανάγιο Τάφο, μὲ συγκίνησε πολύ. Ὅσο γιὰ τὸ ἅγιο φῶς ποὺ μὲ ρωτᾷς, ποὺ ἔρεω ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ *ἐπιστημονικῶς* ἂν εἶναι τέχνασμα, ὅπως διάβασες κάπου, ἢ ἂν εἶναι πράγμα ἀνεξήγητο ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη; Δὲν εἠτόχησα ποτὲ νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ, νὰ τὸ ἐξετάσω. Ὡστόσο τί ὡραῖο ποὺ εἶναι νὰ πιστεύουμε πὼς γίνεται θαῦμα! Καὶ τώρα θυμοῦμαι τοὺς στίχους ἑν

νων, Εὐστρ. Παξινὸν κτλ. κτλ.

Εἰς ἅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ἰουνίου, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Αὐγούστου.

418. Δεξίγριφος

Τὸ *πρῶτο* μου ἕνας σύνδεσμος,
Τετράποδο εἶναι τἄλλο,
Καὶ κυνικὸς τὸ σύνολο,
Γνωστός σου χωρὶς ἄλλο.

Λαμπρὸς Ἥλιος

418. Μεταγραμματισμός

Μᾶς τὸ δίνει κάθε λύχνος,
Μ' ἂν τοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἀπ' αὐτὸ δὲν μένει ἴχνος,
Μόνο ἕνα νησὶ κροβάλλει.

Φανέρος Γράβιλος

420. Τριγίριφος

Τὸν τόνο κοινοῦ ρήματος
Ἐὰν μετακινήσῃς,
Μροστά σου μιὰν ἀπὸ τὶς Τρεῖς
Θὰ ἰδῇς καὶ θὰπορήσῃς.

Χανουμάκι

421. Αἴνιγμα

Δύο πράγματα σημαίνω
Ἂν καὶ εἶμαι λέξις μία:
Μικρὴ νῆσο στὸ Αἰγαῖο,
Τέρας στὴ Μυθολογία.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

422. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * *
* * *
* *

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ αναγινώσκωνται κατὰ σειράν: στωϊκὸς φιλόσοφος, θεότης, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, εὐτελὲς καὶ ἄχρηστον, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, δημηρικὸς ἥρως, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, πτηνὸν νυκτόβιον.

Ἐθελοντὴς

423. Κρυπτογραφικὸν

12344567=Ἀρχ. ἥρως.
23431 =Ἀριθμός.
34317 =Ποίημα.
4125737 =Θεότης.
54131 =Δένδρον.
6417 =Ἀκόλουθος ἥρως
764417 =Ρωμαῖος δικτάτωρ.

Βιολέττα

424-428. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σάμος, Φόλος, πόλος, λάθος, μέγας.

Κύμα τῆς Χίου

429. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀρχαῖος μέγας φιλόσοφος· τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλις τῆς Μεγάλης Βρετανίας:

1, Πολύτιμος λίθος· 2, Εὐῶδες ἄνθος· 3 Θεὰ ἀγγελιαφόρος· 4, Μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας· 6, Νόμισμα ἀρχαῖον· 7, Ἀστερισμὸς καὶ κεραυνοφόρον· 8, Ποταμὸς τῆς Θράκης· 9, Ζῶον· 10, Ἀρχαῖος ἱστορικός· 11, Ὄρος τῆς Ἁγ. Γραφῆς.

Ἀφρότο Γουρουνόπουλο

430. Φωνηεντόλιπον

τν-δψ-*-λ-σ-μ-χνς-ξ-νρ

Καπετὰν Γιάννης

431. Γρῖφος

		κα	
		πτ	πα
σπονδὴ	ΚΘ	Κὼς	ξ
πλας		Ἂς το!	πα
		πα	πα
		κα	

Θωμᾶ!

Βόλγας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

432-434. Cinéma-Rebus

1. — Κουρασμένος, ροῦζι, γάτα.
2. — Πεντάρα, κρεββάτι, κάποιος.
3 — Μοσχάρι, τὸ κόκκαλο.

Ἂν μεταφρασθοῦν αὐτὰ γαλλικὰ καὶ προφερθοῦν γρήγορα, θὰκουσθοῦν τρεῖς πόλεις.

Τρελὸς Ἀέρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 13*

192. Πινάκιον (πεῖνα, κύων)—193. Πρόκρις (πρό, Κρής)—194. Ἄρκτος-ἄρτος.

195. ΞΑΝΘΗ ΣΙΤΟΣ ΛΟΦΟΣ ΡΟΔΟΝ ΣΙΜΩΝ 196. ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ (Νάξος, ξανά, γοργός, ὄξος, ῥάξ, σάρξ.) — 197. Τὸν εἶχε θεῖον.

—198-202. Διὰ τοῦ Ι: *δμιλος, μικρός, Χίος, τείνω, ἅγιος.*—203. ΓΑΛΛΙΑ (Γερμανία, ΔΑνία, Ὁλλανδία, Ἰταλία, Βέλγιον, ΡωσσίΑ.)—204. Καλύτερα νὰ σὲ φθονοῦν παρὰ νὰ σὲ οἰκτείρουν.—205. *Ὁ χρυσὸς εἶναι μέταλλον.* (ὦχρ' εἰς ὅση, νε μὲ τᾶ, λων.)—206. Chateau (chat, eau.)—207-209. 1. Ἐλαία (elle, est, à) Κιτρέα (qui, très, à.) Μηλέα (mie, lait, à.)

Πῶς Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. **25**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δραχ. **26,50** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ **32** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος δραχμὴ, δρ. **70** καὶ ραμμένος δρ. **75**. Ταχυδρομικὴ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. **2 δ δραχμὴ καὶ δρ. 5,50** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. **13,50** — **εἴτε δραχμὴ εἴτε** [illegible]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—776)

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὑπὸ τὴν Ἐπωνυμίαν «ΟΡΦΕΥΣ». Σκοποὶ διάφοροι.
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΙΩΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: ΧΡΥΣΟΥΣ ΑΙΩΝ, ΑΥΓΗ ΕΛΠΙΔΩΝ
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ζητήσατε Καταστατικόν. Δ)σις: Διαπλασιακὸς Σύλλογος «Ὀρφεύς» Poste Restante, *Βόλον*.
Προσεχῶς μέγας Διαγωνισμός.

(ΚΕ'—777)

Μπαίνοντας μ' ἐγὼ στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετᾶ ὅλους καὶ ὅλες. Ζητῶ ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ Διαπλασόκουλα νὰ ἀνταλλάξουμε Κάρτες διάφορες, Μ. Μ. καὶ Ἀλληλογραφίαν. Δ)σις: Διαπλασιακὸς Σύλλογος «Ὀρφεύς». Poste Restante (διὰ Χ. Χ. Χ.), Βόλον.

Ἄνθος τῆς Νειότης

(ΚΕ'—778)

ΖΗΤΩ Ο «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ»

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΤΤΙΚΗ ΝΥΞ
ΤΑΜΙΑΣ: ΑΕΩΝΙΔΑΣ Ο ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΑΠΟΔΡΟΜΙΣΤΡΙΑ
ΑΝΤΙΚΡΥΤΩΝ: ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ
ΠΟΛΕΜΟΥ: ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ

ΜΠΟΕΜ. βρές μας καὶ σύ, Mr Bear Τιποτάν. Δ)σις: Ἀθαν. Ζαφειρόπη, Κάνυγκος 7, Πειραιά.

(ΚΕ'—779)

Ο ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ στὴν κίνησητῆς Διάπλασης. ΔΕΧΕΤΑΙ τὴν ἀλληλογραφία ὅλων ποὺ δρνήθηκε· πρασμένει. ΖΗΤΕΙ ἀλληλογραφία μόνον ἀπ' ὅσους τὸν ἐνοοῦν καὶ ΔΙΑΚΟΠΤΕΙ ὅλων (συγγνώμη) πλὴν τῆς ΧΑΡΣΕ καὶ ΒΑΣΙΛΕΑΣ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ. ΑΠΑΙΤΕΙ ἀπ' ΟΣΑ δὲν... εἶναι παιδιά, νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται μαζί του!! Γιὰ τὶς ἐξετάσεις του, δμέλησε τὶς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι ὅλων. Ζητᾶει συγγνώμη. ΟΝΕΙΡΟΠΑΕΧΤΡΑ: Σὲ ἐαίρω. Δὲν ἐννοῶ... Ναί, ΙΔΑΝΙΣΜΕ. *Κόρμον, Πουλὶ τῆς Καταγίδος, Πειραμὲ ἢ...* Χρῆστο Χαιρόπουλε!! Λόγῳ τιμῆς δὲν μάρεσαν τὰ σμυρνιώτικα ΛΟΥΛΟΥδια, γιατὶ εἶμαι:

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ
ΑΘΗΝΑ poste-restante

(ΚΕ'—780)

Ποιὰ εὐγενὴς ψυχὴ δὲν θὰ ὑποστηρίξῃ τὸν (ΚΕ'—798) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ;

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

(ΚΕ'—781)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ» ἱδρυσε Παράρτημα στὸ ΒΑΘΥ-ΣΑΜΟΥ. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΗΛΙΟΚΑΜΕΝΟ ΣΑΜΙΩΤΑΚΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΤΑΜΙΑΣ: ΧΑΡΜΑ. — ΜΕΛΗ «ΠΕΝΤΕ».
Προσεχῶς Διαγωνισμὸ Παραρτήματος. ΖΗΤΩΩΩ Ο «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ».

(ΚΕ'—783)

Τζίνα: Εὐγενία Καραποζλώτα. Φεύγοντας ἀφήνω μὲ λύπη μου τὴν φίλη μου, ρείνοντάς την μὲ μενεξέδες.

«Ὄνειρον τῆς Κύπρου

(ΚΕ'—783)

Μὲ χαρὰ θὰπερνα τὰ Μ. Μυστικά σας, *Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Ἡλιογέννητη καὶ Ἰδανισμέ. Λέλια*, τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὸ ὄμορφο κομμάτια σας τῆς Σελίδος.—*Κρῖνος Ἄνθιμος*

(ΚΕ'—784)

Σὲ Ραβενκάρ, εὐχαριστῶ· ἔστειλα. *Διάνα, Σμύρνη, Ἴγκεμπουργ, Γλυκὺ Χαμόγελο*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως; *Κρυφὸς Πόθος*

(ΚΕ'—785)

Παρατομαίνοντας στὸ θαυμάσιο πάρκο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ τὸν Διαπλασόκοσμο. ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΕ'—787)

Μαλαγάνα, *Πανταχοῦ Παρὼν, Γιούλη Ἄνθη, Ρούμπενς*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διαπλάσεως; *Γιαίμων*, μήπως εἶσθε ἡ περυσινὴ *Φαῦστα*; ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΕ'—787)

Ἡ Ἀπάρησα στὸν Ταρσεῖα: Ἀκοῦς λέει, χαστούκισμα καὶ γεναῖο μάθισμα, γιὰ νὰ μάθῃ τί ἐστιν ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

(ΚΕ'—788)

Σ*ατίωνα Ἀφροκανέ*, κι' ἐγὼ σᾶς ξεύρω· λοιπὸν ἴσα, ἴσα, ξ; ΒΕΑΤΡΙΚΗ

(ΚΕ'—789)

«ΑΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΙ»

Σ τὴν Σάνθη μᾶς ἀντιπροσωπεύει ὁ Σύλλογος «ΦΟΙΝΙΞ» εἰς τὸν ὁποῖον ἀποστέλλουμε καταστατικόν μας.

(ΚΕ'—790)

Μικρὲ *Ἐξερευνητή*, τόσο εὔκολα θὰ ὑποταχθῶ; περμένω λοιπὸν τὴν ἀνακάλυψί μου. *«Ἠλιογέννε»*, σε λυκοῦμαι, *Ταρσεῖα*, μεταμόσκο μου, ποὺ ξεπρόκωσες καὶ σύ, ξ;;;—ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ'—790α)

Ἀρισμαρί, δὲν εἶσαι ἀδελφός τῆς *Θάλασσας*; "Αν μάνεψα καλά, προσμένω ἕνα τατραδάκι. *Ἀλήθειες*

(ΚΕ'—791)

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Μικρὲ *Ἐξερευνητά*, ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ Τουλούπας, σὺ εἶσαι ὁ Ν. Ζαμαρίας. ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(ΚΕ'—792)

Χά! χά! χά! πόσο γελῶ μὲ τὶς ἀνόητες ἀνακαλύψεις τῆς «Λαρισαϊνῆς Παρέας». Βρέστε μὲ ποιὰ εἶμαι.

ΠΑΛΛΑΣ ΑΘΗΝΑ

(ΚΕ'—793)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο σύλλογός μας θεωρεῖται ἐκ νέου θέτει γιὰ σκοποὺς δράσεως: Διάδοση Διαπλάσεως καὶ ἕνωση συλλόγων καὶ Διαπλασοπαίδων.

ΒΥΗΚΑΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΖΗΦΙ ΠΑΥΡΙΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΦΙΓΚΟΡΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΑΝΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΒΟΥΤ, ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΜΠΙΤΟΓΛΟΥ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ: Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ
ΞΕΝΟΔΟΧΗΣ: ΕΠΤΑΦΟΦΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΕΥΕΛΠΙΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ: ΑΡΙΕΛ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ: ΘΡΑΚΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΑΘΗΝΩΝ: ΑΘΑΜΑΣ
ΘΗΒΩΝ: ΣΙΦΗΡΗΣ ΠΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: ΓΟΗΣ ΠΛΑΝΟΣ

Οἱ ἱδρυται παραρτημάτων ἀμοίβονται διὰ Βραβείων παρὰ τοῦ συλλόγου μας. ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ στέλλομεν κατ' καταστατικὸν Δίσις: ΤΑΚΗΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ p. r. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΝΩΘΗΤΕ

(ΚΕ'—794)

«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ»

Α' ὅλα τὰ διηγήματα ποὺ λάβαμε ἐχωρίσαμε τὸ «Ψυχὴ Καταδίκου» ΣΙΝΑΣ (Α' Βραβεῖο), ΑΡΑΤΟΥ «Στερνὴ Κατάρα» (Β' Βραβεῖο). — ΕΠΑΙΝΟΥΝΤΑΙ: *Γιούλης Ἄνθης, Νεκρολούλουδο, Τραυματοφυλλένια, Ἰδανισμός.*

Γενικὰ εὐχαριστοῦμε ὅλους αὐτοὺς ποὺ τίμησαν τὸ διαγωνισμό μας.

«Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ»

(ΚΕ'—795)

Ἰγκεμπουργ, ὁ Δώρης σὲ στέρνα πολλὰ φιλάκια. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—796)

ΑΠΟΤΕΛΕΣ. ΔΙΑΓΩΝ. «ΦΟΙΝΙΚΟΣ» Δυστυχῶς λόγῳ ὀλιγαριθμων ἀπαντήσεων Βραβεύουμεν μόνον Σύλλογον «ΚΕΡΑΥΝΟΝ» λοιπὸν ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ.

(ΚΕ'—797)

Μέρσα μου. Θάγρήσω λίγο νὰ σὰπαντήσω. Βέρεις; Ἑτοιμάζομαι γιὰ ἐξετάσεις τώρα. Πολλὰ φιλιά.

ΝΑΡΚΙΣΣΑ

(ΚΕ'—798)

Mlle Marie Divaris, 3, νὰ εἶσθε πιὸ κρουσεχτικὴ καὶ νὰ μὴν ρίχνετε εἰς τὸν δρόμον τὴν ταινίαν τῆς Διαπλάσεως, διότι τὴν εὗρεν ὁ:

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

(ΚΕ'—799)

Ἀλτ! Ἀιαπλασόπουλα-ες, τὴν τελευταίαν σας ψῆφον εἰς τὸν ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ

(ΚΕ'—800)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!!! ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΤΟΝ (ΚΕ—710) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ. Βραβεῖα: 1) Μενάλο Album, 2) Βιβλίον Ἰουλίου Βέρν, 3) Μικρὸ Album. *Ἔπεσαν.* ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία— Σοφοκλέους 8